

Sygn. akt II CSK 189/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Międzynarodowej Fundacji [...] w G.
działającej na rzecz R. W.
przeciwko U. w W.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt I ACz 1592/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Dokonując oceny wskazanych przez skarżącego przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zauważyć należy, że skarżący nie sformułował żadnego zagadnienia prawnego, na które miałby odpowiedzieć Sąd Najwyższy. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie wskazał również żadnego przepisu, który, jak twierdzi, wymaga wykładni czy też wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Takim przepisem jest najprawdopodobniej wskazany w podstawie kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. art. 22¹ k.c.

Można zasygnalizować, że wątpliwości skarżącego wiążą się z jego statusem jako organizacji pozarządowej, mogącej wytaczać powództwa w sprawach m.in. o ochronę konsumentów. Skarżący wytoczył na rzecz osoby fizycznej, siostry zmarłego w wyniku wypadku komunikującego spowodowanego przez nieznanego sprawcę, powództwo przeciwko U. o zadośćuczynienie na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 23 i art. 24 k.c., które Sąd pierwszej instancji odrzucił przyjmując, że nie ma on w tym procesie zdolności sądowej. Osoba, na rzecz której skarżący wytoczył powództwo, nie mogła być bowiem uznana za konsumenta; pogląd ten podzielił Sąd Apelacyjny oddalając zażalenie.

Przedstawione w uzasadnieniu podstawy kasacyjnej argumenty mające wskazywać na możliwość potraktowania sprawy, w której skarżący wytoczył powództwo, jako sprawy o ochronę konsumenta, znalazły respons już nie tylko w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r. III CZP 5/11 (OSNC 2012/3/28), ale nadto w tezie i w uzasadnieniu uchwały Sądu

Najwyższego z dnia 9 września 2015 r. III SZP 2/15 (Biul. SN 2015/9/21). W uchwale tej stwierdzono, że poszkodowany będący osobą fizyczną, nieprowadzącą działalności gospodarczej, dochodzący roszczenia od ubezpieczyciela w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych nie jest konsumentem w rozumieniu art. 24 w związku z art. 4 pkt 12 ustawy z dnia 17 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. nr 50, poz. 331, ze zm.) w związku z art. 22¹ k.c. Obszerne uzasadnienie tej uchwały stanowi odpowiedź na wszystkie wątpliwości wskazywane przez skarżącego i powoduje, że brak jest dostatecznych podstaw, aby uczynić je ponownie przedmiotem rozważań.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).